

Mgr. Robert Cholenský

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Stěžovatel: **Patrik Vondrák**, nar. XXX
XXX
XXX

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Účastník: **Městský soud v Praze**
Spálená 6/2
112 16 Praha 2

Vedlejší účastníci: **Městské státní zastupitelství v Praze**
nám. 14. října 2188/9
150 00 Praha 5

et alii

Ústavní stížnost

**směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne
15. 2. 2012, sp. zn. 7 To 64/2012,**

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.,
o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

1. V textu blíže nerozlišeným výrokem usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. 7 To 64/2012 (dále jen „**napadené usnesení**“), bylo zrušeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 12. 2011, č. j. 5 T 61/2010, a nově bylo rozhodnuto tak, že žádost stěžovatele o zrušení peněžité záruky nahrazující vazbu ve výši 400 000 Kč se zamítá.

2. Protože za situace, kdy uplynula maximální přípustná doba vazby, je toto rozhodnutí v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, a stěžovatel je tak nově konfrontován se situací, že institut nahrazující vazbu, který citelně zasahuje do jeho majetkové sfery, je tímto rozhodnutím prodloužen na neurčitou - a potenciálně velmi dlouhou - dobu celého trestního řízení, ačkoli podle shora zmíněné judikatury se tak mohlo dít pouze po pevně stanovenou dobu, je zasahováno do stěžovatelova základního práva na ochranu legitimního očekávání a tím i do práva na spravedlivý proces ve smyslu ustanovení čl. 36 *et seq.* Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) a zprostředkovaně do práva na ochranu majetku podle čl. 11 Listiny.

3. Proti napadenému usnesení není přípustný žádný další opravný prostředek, vyjma stížnosti pro porušení zákona, již však stěžovatel nedisponuje, stěžovateli proto nyní nezbývá než obrátit se touto ústavní stížností na Ústavní soud.

Důkaz: usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. 7 To 64/2012 - v příloze

II.

4. V předchozí části citovaným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 bylo rozhodnuto o zrušení peněžité záruky nahrazující stěžovatelovu vazbu ve výši 400 000 Kč a o jejím vrácení osobě, která ji poskytla (stěžovatelově družce XXX).

5. Proti tomuto usnesení podala dne 22. 12. 2011 stížnost státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1. Stejnopis této stížnosti byl stěžovateli doručen dne 27. 1. 2012, a ten k ní předložil dne 30. 1. 2012 své vyjádření. V něm upozornil na to, že uplynula maximální přípustná doba vazby, a citoval z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 4 Tz 24/2003¹, právní větu, jež zní:

Instituty, jimiž je možno vazbu obviněného nahradit, uvedené v ustanovení § 73 a § 73a TRŘ jsou vždy neoddělitelně spjaty s existencí konkrétních vazebních důvodů a se zákonem vymezenou maximální délkou trvání vazby v tom kterém stadiu trestního stíhání. Z tohoto důvodu tak trvání a důvody pro zrušení peněžité záruky (kauce) dle § 73a odst. 4 TRŘ (analogicky i trvání a důvody zrušení přijatého písemného slibu obviněného) je třeba hodnotit nejenom z hlediska důvodů vazby (§ 67 TRŘ), ale i s ohledem na maximálně přípustnou celkovou dobu trvání vazby vymezenou v § 71 odst. 8, 9 TRŘ.

6. Stížnostní soud však tento argument v napadeném usnesení nijak nerefletoval, ba ani nerekapituloval, a vyšel z výkladu, že propuštěním stěžovatele na svobodu a nahrazením vazby dvěma vazebními substituty lhůta určující maximální celkovou dobu vazby přestala běžet, takže zrušení peněžité záruky nahrazující vazbu není na místě.

1 na http://www.nsoud.cz/judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/1F077E6EFAB0586AC12579830059E527?openDocument&Highlight=0.

7. Tento výklad je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a ač není *prima facie* vadný, nelze jej hodnotit jako ústavně konformní. Zakládá totiž situaci, že trvání peněžité záruky, tedy prostředku, jímž obviněný nebo jeho blízcí zajišťují součinnost obviněného s orgány činnými v trestním řízení a jenž bývá záměrně stanoven v takové výši, aby to představovalo citelný zásah do majetkové sfery obviněného (jen tak je ostatně kauce způsobilá tohoto cíle dosáhnout), se prodlužuje na neomezenou a těžko předvídatelnou dobu celého trestního řízení. Ta ovšem v podmínkách České republiky mnohdy dosahuje 10-15 let (trestní řízení ve stěžovatelské věci probíhá již dva a půl roku a je teprve za začátku obnoveného hlavního líčení, přičemž téměř po celý rok 2011 setrvaly orgány činné v trestním řízení v nečinnosti).

8. Proto Nejvyšší soud nepochybil, jestliže maximální dobu vazby vztáhl i na trvání vazebních substitutů, což plyne ze shora zmíněného judikátu. Jen v takovém případě má obviněný jistotu, že částka peněžité záruky, kterou jako náhradu vazby zaplatil, mu bude nejpozději k datu uplynutí maximální přípustné doby vazby (případě s nástupem nepodmíněného trestu odnětí svobody) vrácena, a s takovou prognosou tak může činit i kroky k jejímu zajištění např. formou půjčky s pevným termínem nejpozdějšího splacení.

9. Z předchozího výkladu je zjevné, že stěžovatel byl napadeným usnesením zkrácen na svých základních právech ve dvou směrech: tím, že městský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího soudu, bylo zmařeno jeho legitimní očekávání, že uplynutím maximální přípustné doby vazby bude peněžítá záruka nahrazující vazbu zrušena a on bude moci půjčenou částku vrátit tomu, kdo mu ji poskytl, jednak je zasahováno do jeho práva na ochranu majetku, protože stát zadržuje kauci ve výši 400 000 Kč, kterou mu byl povinen vrátit.

10. Tím dochází k zásahu do stěžovatelských práv zakotvených v čl. 36 *et seq.* a čl. 11 Listiny.

III.

11. Na okraj stěžovatel poznamenává, že svou argumentací nebrojí proti právu městského soudu odchýlit se od judikatury Nejvyššího soudu, avšak požaduje, aby se tak stalo ústavně konformním způsobem, tedy zejména s vysvětlením, proč městský soud nepokládá judikatorní závěry Nejvyššího soudu za správné a proč rozhodl v rozporu s nimi.

12. V napadeném usnesení však nelze žádné takové úvahy seznat, a absentuje v něm i pouhá konstatace, že uvedená - a stěžovatelem v jeho vyjádření *expressis verbis* zmiňovaná - judikatura existuje.

IV.

13. Současně s touto ústavní stížností podává stěžovatel ministrovi spravedlnosti i podnět k podání stížnosti pro porušení zákona.

V.

14. Napadené usnesení bylo obhájci stěžovatele doručeno dne 14. 3. 2012, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

VI.

15. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. 7 To 64/2012, v části týkající se stěžovatele, byla porušena stěžovatelova základní práva zaručená čl. 36 *et seq.* a čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

2. Toto usnesení se proto v části týkající se stěžovatele zrušuje.

V Brně dne 16. března 2012

Patrik Vondrák

Seznam příloh:

1. plná moc (výstup autorisované konverse dokumentu)
2. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. 7 To 64/2012